



ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 2.

ЦАРИГРАДЪ. МАРТЬ, 1866.

БРОЙ 3.

ГЛАСЪ-ТЪ НА СЪВѢСТЬ-ТЪ.

Кой не трепери по нѣкога прѣдъ строгий-тъ увѣдатель който живѣе въ глѣбини-тъ на душъ-тъ? Кой не е чулъ нѣкога велегласни-тъ укори на съвѣсть-тъ, и не е усѣтилъ болѣниѣ-то на пронизително-то нейно жило? Има ли чловѣкъ на свѣтъ-тъ който да не е почувствувалъ нѣкога че ватрѣ въ сердце-то му има нѣщо много по страшно, и много по мъчно да се унижостиви, отъ вси-тъ неприѣтели, които бѣ могли да се опълчатъ противу него на тойзи свѣтъ?

На ветхо-то врѣме Богъ написалъ десеть-тъ заповѣди на каменни плочи; но Апостолъ Павелъ ни казва че онѣзи, на които тойзи законъ не ся е далъ, имаѣтъ другий законъ, написанъ въ сердца-та имъ, сирѣчь свѣсть, която или ги укорава когато прѣстъпватъ пбказанія-та и, или ги одобрява когато слушатъ наставленія-та и. Тойзи законъ на свѣсть-тъ е написанъ отъ Божій-тъ прѣстъ на чловѣка на сердце-то, не по слабо отъ колко-то Десеть-тъ Заповѣди ся написаны отъ истинъ-тъ прѣстъ на каменнитѣ плочи на Синайскъ-тъ горѣ. Тѣзи които на Синайскъ-тъ горѣ ся зѣли за конъ-тъ въ послѣдний-тъ день ще бѣдѣтъ съдени по това правило; а тѣзи които не ся зѣли другъ законъ освѣни

написанный-тъ на сердце-то имъ, въ свѣршеніе-то на свѣтъ-тъ ще бѣдѣтъ съдени по законъ-тъ които е написанъ въ сердца-та имъ. Тѣ, казва Апостолъ Павелъ, сами на себе си ся законъ и по тойзи законъ ще бѣдѣтъ съдени; защото не трѣба нито въ минута да прѣдполагама, че Праведный-тъ Сѣдникъ на всичкъ-тъ земѣкъ ще сѣди и ще осѣди чловѣци-тъ, защото ся прѣстъпнили законъ, който никога не имъ ся е далъ, и който не е было възможно да познаятъ.

И тѣй свѣсть-та безопасенъ и непогрѣшимъ водителъ ли е? До нѣидѣ е такъвъ водителъ; но не въ всички обстоятелства които могатъ да ся случатъ. Свѣсть-та може да загорѣ и когато стане това, тогазъ тя е слѣпъ водителъ. Слѣдъ възбунтуваніе-то на чловѣка противъ Бога, всичкъ-тъ му умственни сили ся ся развратили, произволеніе-то му ся е разгѣло и свѣсть-та му изгубила прѣвъ-тъ си онѣзъ цѣлюсть. Сега свѣсть-та по нѣкога ся увича отъ пристрастіе на нѣщо; нѣкога пакъ ся развратява отъ прѣдубѣжденіе, и много пакъ ся подкупува за врѣме, щото да мълчи, когато трѣба да е голѣмъ свидѣтель противу грѣхъ-тъ. Но нѣкога като сѣдникъ който държи странѣкъ, оправдава виновны-тъ, или като кѣтвонпрѣстъпникъ свидѣтель, лѣжесвидѣтельствува, но най послѣ, по ну-

ждъ, и да щѣ и да не щѣ, свидѣтельствува истиннѣ-тъ, и произнася праведно рѣшеніе. Турена е въ душѣ-тъ на челоуѣка като отзвъвъ на Божій гласъ, и съвѣтъ що тойзи отзвъвъ по вѣкога достига комай да са не осѣщува, и много пакъ ся прѣтължува, но пакъ има силъ, които много пакъ да поклатва най силнѣ-тъ душѣ до центрѣ-тъ ѝ.

Съвѣсть-та испълни душѣ-тъ на първий-тъ убійца Канаа съ страхъ и трепетъ, што то ся безспокоеше да не бы да го убіе който го сръщне. Гласъ-тъ на братовѣ-тъ му кръвъ выкаше противу него, и въ самага него съвѣсть-та му ся отзвуваше страшный-тъ онзи выкъ. Когато ся разлюти отъ нѣкой тежкъ грѣхъ, съвѣсть-та дѣйствува съврѣменно като строгъ обвинитель, като вѣренъ свидѣтель, и като неподкупенъ сѣдникъ, и раны-тъ на ядовито-то ѝ жло сѣ по дълбоки, по болѣзничавы, и най мжчны за нецѣляваніе отъ венчкы други наедно събраны.

Може ли нѣкой да умири духъ смутенъ отъ раздраженнѣ съвѣсть? Ина ли нѣкой цѣръ за това зло? Ина цѣръ, още и нѣрѣченъ. Трѣба да не повѣдамы грѣхове-тъ си на Бога, който е вѣренъ и праведенъ, който прощава беззаконія, и очищава отъ всякъ неправдѣ. Ако е нѣкой съгрѣшилъ, имамы Ходатай при Отца, Исуса Христа праведнаго, кръвъ-та на когото очиства отъ всякой грѣхъ. Който съ живѣ вѣрж прибѣгва до тѣзи кръвъ на Агнець-тъ, който отнема грѣхове-тъ на всячкый свѣтъ, скоро намѣрва гърды-тъ си пълны съ миръ Божій. Който иде при Христа въ любовь и вѣрж ще чуе отъ него реченно-то на блудницѣ-тъ. Нито азъ тя осждамъ; иди си и не съгрѣшавай вече.

Читателю, досажда ли ти съвѣсть-та? Иди при Спаситель-тъ на грѣшнѣ-тъ женѣ, и на разбойника като бѣ на умираше. Само той може да изцѣри раны-тъ ѝ и да ти даде миръ.

— *Китайскій вѣстникъ из Лондонъ.*

Единъ вѣстникъ на Китайскій языкъ и съ названіе «Лѣтящій змѣй» ся е поченъкъ отъ скоро врѣме да ся издава въ Лондонъ и отъ тамъ го пращатъ въ Хонгъ Конгъ, Шангай и въ други-тъ Китайскы градове.

ХРИСТИАНСКА-ТА КОМИСИЯ ВЪ АМЕРИКѢ.

Едно отъ най заблѣжителны-тъ благодѣтельства, които съ ся вѣкога явилы на свѣтъ-тъ е онази община, която подъ горѣречено то названіе, сирѣчь *Христианска Комисія*, дѣйствоваше прѣзъ врѣме-то на бой-тъ въ Америкѣ, а сега е прѣстанала, като работа-та ѝ вече ся свърши.

На скоро подиръ захващаніе-то на бой-тъ появи ся че имаше твърдѣ много злостраданія между войскѣ-тъ, на които правителство-то не можаше да помага, и за това ся изискуваше самоволно-то съдѣйствованіе отъ милостивы-тъ и отечестволюбивы-тъ гражданы. Таквызи лица съставихъ за това единъ общинъ, и безъ да ся мѣсятъ въ правителственны-тъ нареды, и безъ да пріематъ отъ правителство-то нѣкойкъ другъ помощь осѣвъ едно дозволеніе, извършихъ най славно-то благодѣланіе което исторія-та може да покаже вѣкога.

Цѣль-та имъ бѣше да помагатъ съ съ всякой способъ за спокойствіе то и за улѣсеніе-то на братія-та които бѣхъ излѣзли на воинско-то поле за общо-то добро.

Подиръ всяко сраженіе тѣ бѣхъ готовы да приборатъ и да приглеждатъ ранены-тъ, и отъ двѣ-тъ страны. Гледахъ болны-тъ и имъ найврвахъ дѣто бѣше нужно и цѣрве и добры ястія способны на състояніе-то имъ.

Понеже въ бързо-то движеніе на голѣмо-то воинство, храна-та както и други-тъ потребности повѣкогашъ не стигвахъ съ врѣме, за то комисія-та събираше чораны, вълнены жилетки, ризы, и прч. за да ги раздаватъ на нуждны-тъ.

На солдаты-тъ трѣбаше и вѣщо да четатъ; защото на единъ ученъ челоуѣкъ душа-та му гладува за четеніе както и тѣло-то му за яденіе. Но отъ дѣ да ся събержтъ книги и вѣстници за единъ милионъ челоуѣцы? Това бѣше едно дѣло на Комисіѣ-тъ.

Отъ рапортъ-тъ, който ся даде при свѣршваніе-то на дѣланія-та на тѣзи комисіѣ, видимъ че пріяхъ и раздадохъ за тѣзи работѣ 2,500,000 доллары (сирѣчь 500,000 лиры) въ пары. 2,800,000 долл. за цѣрве и други потребности за бол-

нищи-тъ; единъ милионъ доллара за разны периодически списанія, 65,000 доллара за хартии за писма, плакове, ма-тило, ма-сталици, пера и прч. за солдаты-тъ да пишеть писма на мили-тъ свои за да ги утѣшавать въ отсѣтствіе-то си. Раздадохъ и единъ милионъ, четири стотинъ и шестдесетъ и четири хиляды екземпляръ отъ Свято-то Писаніе; единъ милионъ книги отъ духовны пѣсни; повече отъ единъ милионъ подвързаны книжки за въ чантъ-тъ да се носятъ, двѣстъ и деветдесетъ и шестъ хиляды по голѣмы книги за библиотеки-тъ, и *осминадесетъ милиона вѣстници.*

Всичко-то изживеніе ся счислява до голѣмъ-тъ сумъ 6,264,000, доллара или 1,252,800 лври. Всичка-та тази сума ся е събрала отъ самоволны-тъ спомоществованія, възъ отъ други-тъ голѣмы пожертвованія който народъ-тъ правѣше. Пѣкои петъ хиляды человекъ, (повече-то свещеници,) оставихъ работъ-тъ си, та отидохъ и безъ никаквъ заплакъ слугувахъ въ това вилостиво дѣло по болницы-тъ и по кръваво-то поле. Жены-тъ шияхъ ризи, и рѣжахъ ленены обверски за раны-тъ, стары-тъ бабы плетѣхъ чоравы, и малкы-тъ момичета шияхъ кесійки и туряхъ вътрѣ игленици, ковцы, и напръстници, съ които солдаты-тъ да ся улесняватъ да крѣпятъ дрехы-тъ си. По нѣкогашъ туряхъ вътрѣ и нѣкое хубаво своеръчно писъмце за насърдчаваніе-то и добросъвѣтваніе-то на непознаты-тъ воинъ който ще получи даръ-тъ, и мнозина такъзи бѣдни солдаты съ благословили съ насълены очи малкы-тъ си непознаты благодѣтели.

И Американцы-тъ които ся намѣрвахъ по чужды мѣста не забравихъ длѣжностъ-тъ си да случаетувають въ това добро дѣло. Отъ всяко царство по свѣтъ-тъ дѣто има Американцы да пришедетувають, проваждахъ спорель свидѣ-тъ си самоволны-тъ си приношенія на тази благодѣтелиа Комисіа.

Вы, които четете това изложеніе, не можете ли да намѣрите нѣщо въ което да подражавате тойзи приаѣръ? Нѣма ли въ Българійк нѣкои болны и сиромасы, които страдають лишени отъ срѣдствата на исцѣленіе-то? Нѣма ли глухонѣмы, слѣпы, клосны и хромы да ся прибиратъ въ спокойны прибѣжаша? Нѣма ли нѣкои

сиромасы и достойны дѣца да ся възпитавають и да стануть полезни граждане? Не дѣйте дума че такъзи благодѣанія не ставать тука, и че онѣзи които събирахъ горѣказано-то спомоществованіе бѣха богаты хора, а вы сте по сиромасы. Онѣзи голѣмы спомоществованія бѣхъ повече отъ человекъ които не сѣ богаты, но иматъ благодѣтелиа сѣрдца. Събиранія-та ставахъ отъ малкы количества, и отъ много малкы ставъ едно голѣмо, спорель хубавъ-тъ Турскъ пословицъ, *"Димля дамляа голъ омуръ."* Капка по капкъ става езеро.

СТРАДАНИЯ-ТА И ЛЮБОВЬ-ТА ХРИСТОВА.

Мнозина сѣ прѣдполагали че Христосъ не е пострадалъ дѣйствително, но така само ся е виждало че страда ужъ; или така поне, че като е ималъ прѣзобилны утѣшенія, и като е знавалъ каквы честиты послѣдствія имавъ да произлѣзатъ отъ смъртъ-тъ му, получавать е голѣмо облегченіе въ скърби-тъ, или още че това знаніе ковахай е прѣобѣржало тѣзи скърби на радость. Но тѣзи прѣдположенія сѣ много погрѣшени. Понеже Исусъ Христосъ като ся въ человекъ наистинѣ, отъ това сѣлдува че бѣше като человекъ подобенъ намъ, подчиненъ на скърби, усѣщане живо печали и укору, и както вси-тъ Адамовы внуцы, естествено имаше отвращеніе отъ болѣзни-тъ и страданія-та. А колко-то за божественны-тъ утѣшенія и облегченія тѣ, и въ всяко друго обстоятелство му ся дадохъ много оскудно, а въ голѣмый-тъ тойзи подвигъ съсѣмъ му ся отнехъ. И макаръ че като познаваше достословны-тъ послѣдствія отъ страданія-та си, прѣтърпѣваше ги съ благодареніе, но това не му промисли ни най-малко-то облегченіе, што можаше да го направи да не усѣща болѣзни-тъ си. При това твърдѣ е истино че страданія-та му не само не сѣ были мечтателны, но сѣ были и несравненно по голѣмы отъ каквы-то ся дѣйствително виждѣхъ. Нито пакъ ограниченный-тъ умъ може нѣкога да разбере колко сѣ были голѣмы, нито отъ человеческий-тъ родъ нѣкой може да земе прозвание-то "Человекъ на скърбѣ-

тѣ", както *человѣкъ-тъ* Исусъ Христосъ. За да можемъ да земемъ малкъ едикъ идеѣмъ за любовь-тѣ Христовѣ, нека прѣдположимъ, Христѣани прѣтели мои, че всички-тѣ ви искушенія и страданія сѣ ся свършили, и че сте пристигнали безопасно на небе-то, въ упокоеніе-то което очаква Божій-тѣ народъ; че сте ся овѣчили съ съ слава, почестъ и безсмъртіе, че сте чули съ неописанъ вѣсторгъ отъ радость пѣсни-тѣ на спасенны-тѣ, че сте пригледали неизреченнѣ-тѣ слава на Вышняго, или сте отъ рѣки-тѣ на благодать-тѣ, които текѣтъ всякога отъ десно нему, и сте ся насладили на сласти, които никога сърце чловѣческо не си е въобразявало. Тогазы какво нѣщо бы могло да ви убѣди да ся върните пакъ въ тѣзи долини плачевнѣ, да подкачите пакъ отъ край това многотрудно-то плаваніе на животъ-тѣ и да срѣшнете всички-тѣ трудове, искушенія, страданія и скърби, които го придружаватъ? Навистинѣ само една таквази по сила отъ смърть-тѣ любовь, любовь таквази каквато не можете сега да си въобразите, тя само бы ви подсторила да направите това. Прочее, колко безирѣдѣна, и колко непостижима трѣба да е была оная любовь, която е свела Сына Божія отъ небе-то да спасе растлѣнный-тѣ родъ нашъ! Която го е повела да мѣни отеческы-тѣ обитія за покрывъ-тѣ на чловѣческѣ плѣть, служеніе-то на ангелы-тѣ за хулы-тѣ и укоренія-та на грѣшны-тѣ и радость-тѣ на вѣчный-тѣ животъ за печалнѣ-тѣ, похуликъ-тѣ и жестока-тѣ смърть! Само **ЛЮБОВЬ-ТА** можеше да извърше всичко това. И нито всички-тѣ небесны, земны и пѣкъльскы силы наедно съединены бы могли да го смѣжикътъ отъ небесный-тѣ прѣстолъ, и да дръпнѣтъ скантрѣ-тѣ на всичко отъ рацѣ-тѣ му. Не, навистинѣ; но само любовь-та, божественна-та и всесилна-та любовь го е свела. Въ узы-тѣ на любовь-та самъ ся е оставилъ плѣнникъ за вси-тѣ искушенія и страданія на многотрудный-тѣ си животъ, и тѣзи узы или връзки го вързахъ прѣдъ сѣдовицето Пилатово, дѣто Началникъ-тѣ на живота ся осѣди на безчестнѣ смърть!

—o—

А сега оставатъ тѣзи три-тѣ, вѣра, надежда, любовь; но най голѣма отъ тѣхъ е любовь-та. (1 Кор. 13; 13.)

ХРИСТИАНСТВО-ТО СРАВНЕНО СЪ КАСТЬ-ТЪ НА ИНДИЙЦЫ-ТЪ.

Слѣдующее-то хубаво изложеніе е прѣведено отъ единъ Индійскый писатель.

"Ако и да не съмъ азъ Христѣанинъ, както испитвамъ свидѣтельства-та противъ касты тѣ, не можъ да не забѣлѣжъ хубавы-тѣ ученія на онова откровеніе, което различава само между добродѣтели-тѣ и развращенны-тѣ; не припознава никожъ нечистотъ освѣтъ онѣзи на сърце-то; призовава най бѣдны-тѣ и най горделивы-тѣ на сѣщо-то небе. Небе-то на Индійцы-тѣ, както и земѣ-тѣ имъ, е направено само за най горній-тѣ имъ кастъ, — сирѣчь, за Брахманы-тѣ, и душа-та прѣди да влѣзе тамъ, трѣбва да ся роди Брахманъ. (*) Но религія-та на Евангеліе-то учи съвсѣвъ другы ученія. Жадна ли е душа-та ти за Бога? Желаетъ ли за Него както елень-тѣ желаетъ водны-тѣ извори? Слово-то Му было ли е свѣтильникъ на нозѣ-тѣ ти, и видѣнна на нѣтеки-тѣ ти? Ако е така, радвай ся добръ, какъвъ-то и да си; не вѣрди да ли си Евреинъ или Язычникъ — небесны-тѣ врата ще ся отворятъ за тебе да влѣзешъ. Христѣанство-то всякъдъ припознава че всички-тѣ чловѣци сѣ равни. То казва че богатый-тѣ и бѣдный-тѣ ся събиратъ заедно, защото Господъ е Създатель-тѣ на всички, и казва ни да бѣдежъ като братія единъ къмъ другъ, да обычаемъ съсѣдѣ-тѣ си както себе си, и да [правимъ на другы-тѣ, както искамы тѣ да правятъ намъ. Колко сѣ противни на това, законнѣ-тѣ на каста, които казватъ на Брахманъ-тѣ че той е Божій намѣстникъ на земѣ-тѣ, и че той не трѣбва да ся прикосне до съсѣдѣ-тѣ си за да ся не оскърни; а говорятъ на Судръ-тѣ (**) че той трѣбва да е робъ прѣвъ всякый-тѣ си животъ, и че всякога трѣбва да гледа на горни-тѣ касты съ прѣдпочитаніе и съ състрахъ".

(*) Споредъ както мислятъ тѣ души-тѣ на разныхъ животны и чловѣцы отъ какъ укрѣ тѣло-то, могатъ да минуватъ въ тѣла-то на други чловѣцы или животны.

(**) Судръ ще рече единъ отъ дозны-тѣ касты. Брахманъ-тѣ имъ тѣ тѣвизи за нечисти и не имъ ся прикоснуватъ.

ЧЕТЕНИЕ ЗА ДЪЦА-ТА.



ДОМАШНА РАДОСТЬ.

Гледайте, дѣца, тази картинка която е тука исписана. Разбърате ли що е? Видите чловѣкъ който ся враща отъ работѣ-тъ си и дѣца-та му ся радувать много да го видять и да го посрѣщѣтъ. И куче-то лас, скача и маха опашкѣ-тъ си отъ радостъ като види господаря си.

Видите ли какъ тичать къмъ него двѣтъ му дѣца? и какъ весело го гледа жена му която стои тамъ въ дворѣ-тъ прѣдъ простѣ-тъ имъ къщѣ? Да ви кажѣмъ, дѣца, що мислѣ азъ? Въ онѣзъ къщѣ колкото проста и да ся види, има нѣщо което и царѣ-тъ всицѣмъ нѣмать въ палаты-тъ си нито могатъ съ пары да го купять.

Що е това дѣто не ся купува съ пары? Домашна-та радостъ, и домашна-та любовь.

Тойзи чловѣкъ както ся види отъ дрехы-тъ му и отъ бравѣ-тъ що е на рамо-то му, е селянинъ и работи тежка работа. Той ся враща сега отъ работѣ-тъ си, уморенъ и гладенъ; но срдце-то му е весело, като гледа любезны-тъ си

че го чакать съ любовь и ся радвать да го видять. Картинка-та показва какъвъ чловѣкъ е той. Ако бѣ той като нѣкои мъжѣ които познавамъ азъ, то нѣма да видите тѣзъ дѣца да тичать при него съ съсмѣны лица и съ распрострѣны рѣчници; нѣма да видите куче-то да подскача прѣдъ него и съ лаянѣ-то си да му выка добрѣ дошелъ! добрѣ дошелъ! Но ще го видите да снѣе опашъ между крака и да ся скрие въ нѣкое кюше като че го е страхъ отъ бой. Ще видите и дѣца-та да бѣгать и да ся криѣтъ въ къщи, щомъ чуѣтъ познаты-тъ му стѣпки, и жена му вмѣсто да е вѣнъ да го посрѣщѣ, ще бѣде вѣтрѣ и ще трепере да не бы да бѣе и неѣж и дѣца-та. Вѣсто бравѣ на рамо-то му ще видите въ рѣкѣ-тъ му стѣкло съ ромъ или съ рикѣж, защото додѣ не ся отбѣе на кръчмѣ-тъ той у дома си недохажда. За кръчмарѣ-тъ назѣрва той пары, но ако бы жена му да иска нѣкой фистанѣ, или дѣца-та му да искатъ едни обувкы,

— тогазы да видите какъ ся распалѣя той! Какъ выка и какъ укорява! и каквы думы изговаря той които не сѣ за писванѣ нито за казванѣ.

Какво лошо нѣщо е пѣяство-то! Бѣгайте, дѣца, отъ пѣяство-то, както отъ чумѣ-тъ!

Но тойзи чловѣкъ, който е исписанъ въ картинкѣ-тъ, не е пѣяница. То всякой може да види. Дѣца, имате ли вы добри родители които ся трудять за васъ и ся стараятъ всякакъ да вы правять спокойны и благополучны? Почитайте ги добрѣ, обычайте ги и показвайте имъ любовь-тъ си като ги слушате и имъ ся покорявате на всичко. Тогази къща-та ви, голѣма была или малка, ще бѣде радостна, срдца-та ви ще бѣдѣтъ веселы, и животѣ-тъ ви спокойны.

ШИЛИНГЪ-ТЪ И ЛИРА-ТА.

Единъ отъ богаты-тъ лордове въ Англѣи единъжъ като обыкаляше села-та си, купи отъ единъ селянинъ еднѣ добрѣ кракѣ и му порѣча да иѣ проводи другий-тъ день на голѣмый-тъ му домъ. На опрѣдѣленно-то врѣме господарѣ-тъ ся

расхождане въ градинѣ-тъ си като дойде едно малко момче и караше кравѣ-тъ. Крава-та не рачеше да ся отбие отъ голѣмый-тъ пѣть и да влѣзе въ пѣтека-тъ къмъ къщѣ-тъ; а момче-то не познаваше господарь-тъ, защото бѣше облѣченъ въ просты дрехы, и зѣ да го выка—

Хей! Хей! ела тука да ми помогнешь! Не видишь ли че не можъ самъ си да вкарамъ кравѣ-тъ?

Господарь-тъ искаше да ся понегува малко съ момче-то, за туй пристори ся че го не чува, и слѣдваше да ся расхожда. Момче-то пакъ слѣдваше да го выка на помощь, и най сетѣ като наскърбено выкиа. —

Е, ела сега дѣ, помогни ми малко и ще ти дамъ половинѣ-тъ отъ бакшишъ-тъ дѣто ще земя.

Тѣзи думы произведохъ желаемо-то дѣйствіе върхъ господарь-тъ, и той отиде при него и му помогна. Като карахъ кравѣ-тъ той попыта момче-то.

Колко ся надѣнешь да земешь за тази работѣ?

“Не знамъ,” отговори момче-то, “но ся надѣя за единъ добръ бакшишъ, защото хора-та които сѣдятъ въ голѣмѣ-тъ къщѣ много сѣ добры къмъ наши-тъ.”

Като приближихъ при къщѣ-тъ, господарь-тъ остави момче-то, и прѣзъ другъ единъ пѣть, влѣзе, та повика слугѣ-тъ си, даде му една лира и му зарѣча да иа даде бакшишъ на момче-то което бѣ докарало кравѣ-тъ. Тогази тѣи излѣзе вѣтъ и чакаше момче-то додѣ ся върне.

“Колко зѣ?” попыта го господарь-тъ. “Единъ шиллингъ”, отговори момче-то. “На ти сега половинѣ-тъ.”

“За право не зѣ ли ты повече отъ единъ шиллингъ?” попыта го господарь-тъ. Отговори момче-то съ голѣмо усърдіе, “Не, не, азъ тя увѣрявамъ че това е всичко дѣто ми дадохъ. И не стига ли? Не е ли единъ добръ бакшишъ? Не ся надѣяхъ и толкозь да ми даждъ.”

“Мене ако питашь”, отговори господарь-тъ, “не стига. Трѣба да има пѣкол погрѣшка. Ела съ мене наедно да влѣземъ вътрѣ, защото азъ ся познавамъ съ господарь-тъ и мисля че можемъ да земемъ нѣщо повечко.”

И тѣи влѣзохъ на едно, и господарь-тъ тозь часъ дрѣвнѣ единъ звѣнецъ та повика всички-тъ слугы да ся съберятъ. И като ся събрахъ слугы-тъ, той попыта

момче-то, “Кажи ми сега, кой ти даде шиллингъ-тъ?” “Ей го таятъ, онзи челѣкъ съ бѣлѣ-тъ прѣстиакъ. Той ми даде шиллингъ-тъ.”

Лукавий-тъ слуга, който бѣше задържалъ лирѣ-тъ за себе си, исповѣда грѣхъ-тъ си и падна на колѣни прѣдъ господарь-тъ, та ся моляше за прошкѣ, но той му строго заповѣда да даде на момче-то лирѣ-тъ, и тозь часъ да излѣзе отъ службѣ-тъ му. Каза му и туй, “Ты чрѣзъ срамотно-то си сребролюбіе изгубяшь мѣсто то си. Научи ся отъ сега нага-тъкъ че честность-та е най полезна.”

Момче-то тогази разбра че господарь-тъ бѣ самъ си който му помогна да закара упорнѣ-тъ кравѣ, и господарь-тъ толкозь ареса честность-тъ на момче-то, щото стана му благодѣтель, проводи го на училище-то, и го възпита добръ.

РАБОТАНЕ-ТО НА ТѢЛО-ТО.

Съ тѣло-то работаніе-то бива два вида; единий-тъ употребяваны за да придобивамъ потрѣбны-тъ за животъ-тъ, а другий-тъ за възблагодареніе. Тойзи вторий-тъ видъ обыкновенно ся казва упражненіе или обученіе, и той различа отъ общо-то работаніе, само въ това дѣто прорехождатъ отъ други причины. Този който живѣе на село и ся занимава съ земледѣіе-то, напѣрва изобилно и два-та тѣзи видове на работаніе-то, и отъ това бива здравъ тамо повече, и ся радва на живота си посъвършено, отъ колкого дѣ да е на дру о мѣсто.

Тѣло-то го имамъ азъ като едно съставленіе отъ цѣфунки и сливицы, или да употребѣмъ по просташко израженіе, като единъ спонъ отъ цѣви и цѣдила, слобено едно съ друго толкозь чудесно, щото съставятъ една сгоднѣ машинѣ, чрѣзъ коѣ-то да работи душа-та. Въ тойзи спонъ или врзопъ азъ турамъ не само вътрѣшности-тъ каквото чрева-та, дробове-тъ и др. но и кости-тъ, тевы-тъ (тяжны тѣ жылы), вены-тъ (сухы-тъ жылы), нервы-тъ (тъкы-тъ жылы), и артеріи-тъ (крѣвны-тъ жылы; *дамары-ты*), още и всякъ хруска, рыбицѣ или живаво мѣсо и всякъ слобѣ, или сключкѣ на жычицы-тъ, които сѣ пакъ други толкозь нечувствуемы цѣвки схванѣти отъ всякъдѣ съ невидими сливицы.

ДУКЪ-ТЪ И СВЯЩЕННИКЪ-ТЪ МУ.

Въ срѣднѣ-тѣ вѣкове, когато голѣми-тѣ лордове и рицари воювахъ единъ съ другъ, единъ отъ тѣхъ който бѣше и Дукъ. (*) рѣши да си отмести на единъ съездъ, който бѣше го оскърбилъ. Случи се че на същѣ-тѣ вечеръ когато направи това рѣшеніе, той чу че неприятель-тѣ му щѣше да мине близу при неговѣ-тѣ крѣпость съ малцина послѣдователи. Това бѣше добръ случай да си отмести, и той рѣши да го не загуби. Той говорѣше това въ присѣтствіе-то на священникъ-тѣ си който напразно ся труди да го прѣдума да остави това рѣшеніе.

Добрий-тѣ человекъ много казваше на дукъ-тѣ за голѣмиѣ-тѣ на грѣхъ-тѣ, когато той искаше да направи, но напразно. Священникъ-тѣ като видѣ че всички-тѣ му думы нѣмаха никаква сила, най послѣ каза, Господарю мой, понеже немогъ да ти прѣдумахъ да оставишь рѣшеніе-то си, щешъ ли баре да ся склопишь да дойдешъ съ мене въ церква-тѣ да ся помолимъ прѣди да идешъ? Дукъ-тѣ ся склонилъ, и священникъ-тѣ ся прѣклонилъ заедно съ него на молитвѣ. Тогава илюстивий-тѣ Христіанинъ каза на отмѣстительный-тѣ воинъ. "Щешъ ли да повтаряшь наредъ слѣдъ мене молитвѣ-тѣ, който Господь нашъ Исусъ Христосъ научи ученицы-тѣ си?". "Ще повторѣхъ," отговори дукъ-тѣ. И така той правѣше. Священникъ-тѣ каза, едно прѣдложѣніе, и дукъ-тѣ го повтори така додѣ дойде до прошеніе-то "Прости ми дългове-тѣ ми както и ний ги прощавамъ на наши-тѣ длъжници." А тамъ дукъ-тѣ мълчѣше. Священникъ-тѣ каза, «Господарю мой, ты мълчишь. Молю те ся да слѣдвашъ да повторишь думы-тѣ подиръ мене, *ако смѣешь да говоришь това* — прости ми грѣхове-тѣ ми, *както и ний ги прощавамъ* на оныя които съ ни сѣгрѣшавали.» "Не могъ" отговори дукъ-тѣ. Добръ, и Богъ не може да ти прости, защото Той така е казалъ. Той самъ е далъ таѣхъ молитвѣ. За това ты трѣбва или да оставишь отмѣщеніе-то си, или да оставишь да ся помолить съ таѣхъ молитвѣ; защото ако ся помолить Богу да ти прости, *както*

(*) Въ Англіи единъ чинъ человекъ на които царъ-тѣ въздава голѣма честь. Дума-та значи воздѣ.

ты прощавашъ на други-тѣ, а пакъ не прощавашъ, тогава му ся молишь да си отмести на тебе за всички-тѣ ти грѣхове. Иди сега, господарю мой, и срѣщни противникъ-тѣ си, Богъ ще тебе да срѣщно въ голѣмый-тѣ сѣдний день." Желѣзната воля на дукъ-тѣ ся съкруши. "Не!" каза той, "азъ ще свѣршихъ молитвѣ-тѣ си. Боже мой, Отче мой, прости ми, прости ми както азъ желаю да простихъ на оногова, който мя е оскърбилъ, Не въведи мя въ искушеніе, но избави мя отъ лукавий-тѣ." "Аминь", каза священникъ-тѣ. "Аминь", каза дукъ-тѣ, който тога разумѣваше Господниѣ-тѣ молитвѣ подобръ отъ напредъ, понеже той ся научи да ся моли съ съ се сердце.

—)o(—

БРАХМАНИ. Брахмани-тѣ сѣ една секта отъ Индійскы-тѣ философы. Това име прияхъ отъ Брахма, който споредъ тѣхно-то богословіе, е единъ отъ три-тѣ същества които Богъ създаде и послѣ чрѣзъ тѣхъ създаде свѣтъ-тѣ. Тази секта е толкови ветха, щото е вѣроятно че Еллинскый философъ Питагоръ е зѣлъ ученіе-то си отъ тамъ за *Метемпсихосисъ* или прѣминуваніе-то на души-тѣ подиръ смърть-тѣ въ тѣло-то на нѣкое животно.

Брахмани-тѣ строго ся въздържатъ отъ женидѣхъ, и ницого не ядатъ месо нито пѣютъ вино. Считатъ себе си за най мудры, и мыслятъ че вѣтъ отъ тѣхъ-тѣ секта нѣма никакво ученіе, нито священство, и слѣдовательно, който не е брахманъ не може да бѣде нито жрецъ нито учитель.

—)o(—

ТОЯГА-ТА НА СИРОМАХКЫНѢ-ТѢ.

Една стара и сиромаскыня вдовица въ Лондонъ като ѣхъ попыталъ нѣкой, "Имашь ли Библиѣхъ?" даде тойзи добръ отговоръ. "Имамъ ли Библиѣхъ? Туй ли мя пыташь? Благодарѣхъ Бога, имамъ азъ единъ Библиѣхъ. Какво ще правѣхъ азъ сиромаскыня безъ Библиѣхъ-тѣ си? Ты ли бѣ илтеводитель на младость-тѣ ми, и сега ми е *толга* въ старини-тѣ ми. Ты първо мя парани, а послѣ мя исцѣли; ослѣди мя, а послѣ мя оправдѣ; показа ми че бѣхъ грѣшна прѣдъ Бога, а послѣ мя заведе при Спасителя ми. Ты ми е давала утѣшеніе прѣзъ животъ-тѣ ми, и увѣрена съмъ че ще ми даде и надеждѣ въ смърть-тѣ."

СТИХОТВОРЕНИЕ.

ИСТОЧНИКЪ-ТЪ.

- 1 Единъ источникъ има пълнъ
Съ кръвь-тъ Исусова;
И който ся оклеп тамъ
Чистъ бива отъ патна.
- 2 Разбойникъ-тъ умираше;
Но изворъ-тъ отъ кръвь
Той, съ радость като гледаше,
Животъ намъри новъ.
- 3 Отъ него азъ макаръ да съмъ
Още по развратенъ,
Съ оклепаніе-то мога тамъ
Да бѣдѣ очищенъ.
- 4 Отъ какъ животъ-тъ азъ познахъ
Че дойде отъ смърть-тъ,
На Бога Спаса моего
Въспивамъ любовь-тъ.
- 5 Ще пѣя тѣи Спасителъ-тъ
Прѣзъ вѣчки-тъ си дни,
Долъ у гробъ засни студентъ
И пѣмъ языкъ-тъ ми.
- 6 А слѣдъ смърть-тъ на тѣло-то
Тогавъ съ по сладкъ гласъ
Ще пѣя вѣчно силъ-тъ
На славный-тъ си Спасъ.

— 0 —

ВЪСНИТАНЕ-ТО НА ДЪЩЕРИ.

Единъ человекъ който имаше нѣколко дѣщери, като го попита единъ, "Какво мислишь да правишь съ дѣмичета-та си?" даде тойзи добръ отговоръ, "Мисля да ги дамъ като ученици подъ наставленіе-то на добръ-тъ имъ майкъ за да ся учатъ като неж да употребяватъ врѣмѣ-то си добръ, да станатъ достойни супруги, майки и домакши, и полезни членове на общество-то".

— Законъ-тъ и правда-та. Богъ е съчеталъ законъ-тъ и правдѣ-тъ; но человекъ-тъ ги е разлѣчилъ.

— Когато нѣмашъ нищо да кажешъ не дѣй казва нищо. Единъ слабъ отговоръ дава на противникъ-тъ още повече силъ и дързновение, а млчаніе-то много пакти повече ти помага.

ТОМА ПЕЙНЪ.

Прѣди малко врѣмѣ ся издаде описаніе-то на животъ-тъ на познатый-тъ Грелметъ. Той въ младость-тъ си живѣше въ сѣщо-то село съ Тома Пейна прочутый-тъ невѣрникъ. Г-нъ Грелметъ като чу че Пейнъ бѣше боленъ и въ бѣдѣ, той отиде да го види и намъри че ония, които по-напрѣдъ ся брояхъ като негови приятели, не ся гряхахъ да му дадатъ нито най-малкъ помощъ. Г-нъ Грелметъ имаше нужди работъ на друго мѣсто, но прѣди да тѣргне той прати на Пейна разны потребности нѣща, и зарѣча на една жена че то да го посѣщава и даго пригледва.

Едно врѣмѣ, когато тя бѣше въ стайкъ-тъ му, дойдохъ нѣкои отъ негови-тъ невѣрни съдружници и съ единъ горделивъ и неприятенъ начинъ му рѣкохъ: "Тома Пейнъ, свѣтъ-тъ казва че ты зѣ да ставашъ Христіанинъ, но ний ся надѣваме че ще умрешъ, както си живѣлъ," и тогава си отидохъ. Тогавъ Т. Пейнъ ся обѣрѣкъ къмъ женъ-тъ и каза ѝ, "Ты видишь каквы неприятни и бесполезни утѣшители ся тѣ."

Веднѣжъ той ѝ попыта да ли тя чела бѣше нѣкои отъ негови-тъ списанія; тя му каза че начихла бѣ да чете "Вѣкъ на Разумъ", но книга-та ѝ направила толко окаяна щото тя ѝ хвърлила въ огнь-тъ. Той каза, "дамо да бѣхъ сторили всички-тъ както ты, защото, ако дяволъ-тъ нѣкогашъ е ималъ вліаніе или участіе въ нѣкои работъ, той имаше такова дѣйствіе вързъ мене, когато писахъ онакъ книгъ." Често когато му постѣше ястіе, тя го слушаше повторително да говори, "О Господи! Господи Боже", или, "Господи Исусе помилуй, мя". Когато бѣше боленъ, той много писа, но като не ся знае нищо за тѣзи рѣкописи, то вѣроятно че невѣрни-тъ му съдружници ся ги разсыпали, понеже не ги гамѣрили съгласно съ прѣднн-тъ му мѣніа.

Годишна-та цѣна на лѣстъ-тъ ни е . . .
За въ Цариградъ 5. гр.
За на вѣнъ съ пощъ 10. "
Писна и спомоществованія да ся отправятъ до Г. А. Л. Лонга.

Притяжатель на вѣстника и на печатницѣ-тъ: А. Минасіанъ.
У Везиръ-Ханъ.